

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čě!

F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

11. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Šap. štutki 10, 25—33.

W ščenju na džěńšnišchu njeđželu praji Šbóžnik: Šchtóž šo šam pomyškuje, budže poniženy; a šchtóž šo šam ponižuje, budže pomyšceny. Š tym wosnamjenja wón ponižnosć jako wóšebity poczińk, kotruž šebi žada wot ššesćizijana. A šwjate pišmo pschego šašo napomina k ponižnosći psched Bohom a čłowjekami. Dženka mamy dweju mužow: Pětra a Kornelija, kiž štaj pschiklad teje ponižnosće, kotruž mamy wopokasac psched Bohom a psched čłowjekami.

1. Pětr šjewi prawu ponižnosć psched čłowjekami;

2. Korneliuž šjewi prawu ponižnosć psched Bohom.

1. Korneliuž, kiž běšče wyschši wójska w Ššariji, je wóšobny, nahladny Romški. Wón běšče drje pohan, ale pobožny, bohobožny muž. Wón je po Pětra póškal a Pětr k njemu šastupi. Šdyž Pětr šastupi, padže Korneliuž k jeho nohomaj. Wón šebi myšli, šo je jemu jako póškej Božemu tajku čješć winojty. Ale Pětr jeho posběhny a praji: Štawaj, pschetož ja šym tež čłowjek. Šo je prawa ponižnosć, kotraž w kóždym šobucłowjeku, kajejež wěry tež je, bratra widži. Wona pak je jara žadna, něhdy pola Židow, kiž mějachu wschittich pohanow ša njeczistych, šo do jich domu nještupichu. Šež Pětr je ju halle nawuknyč dyrbiak (šcht. 28.) — žadna tež pola pohanow; pschetož romšzy kžěžorojo šebi žadachu, šo by šo lud k nim modlił. A tale ponižnosć je džěnka hiščež žadna. Šamž

šo posběhuje a žada šebi, šo šo katholiczy ššesćizijano psched nim poklonuja. Njeje pak tale hordosć tež šřjedza mješ nami? Niz jenož pola wyšokonarodženyh, kiž šebi myšla, šo jich šemjanski narod jich wušběhuje wysche druhich čłowjekow, tež na kóždej wšy ju namakaj, hdyž bohaty rycžekublet abo wobšedžet na kžěžkarjo, kiž ma křuwicžku, hordže dele hlada. Šot Pětra móžemy nawuknyč prawu ponižnosć. Wón w Korneliju pohana wjazy njewidži, pola kotrehož mohł njeczisty byč, niz teho Romškeho, t. j. štam wot Židow hidženeho luda, ale čłowjeka, kajiž je šam. Šy njemóžemy šwontowne wschelatofšče mješ čłowjekami wotštronič, ale my šabyc njekněmy, šo šmy psched Bohom wschitzy runi, čzi šami hrěšchizy, teje šameje hnady potrebni. Šaj, nješabudžmy, hdyž psched druhim čłowjekom štejimy, Pětrowe šłowo: „Ša šym tež čłowjek.“

2. Šcht. 30—33. Šy widžimy, šo je Korneliuž jenož po mjenje hiščež pohan, niz pak we wutrobje. Še wobkhadže se Židami je wón teho jeneho Boha pšnal a pyta šebi jeho špodobanje dobyč: wón šo posčzi, wón šo modli, wón čzini štutki šmilnosće. A šo je jeho pobožnosć čzista, widžimy na tym, šo Bóh tón šnješ, kiž wutrobny šnaje, jemu wotmolwjenje da. Šcht. 30. 31. Korneliuž je potajkim Božu hnadu a špodobanje namakal. Wón pak dyrbi hiščež po Pětra póšlac; wón to čzini a žedžiwje na njeho čzaka, šo by šlyšchal, ššto ma jemu wot Boha prajič. Šcht. 32. 33. Ššto pak dyrbi hiščež Pětr? Ššto Korneliušej hiščež pobrachuje?

W našchim dženšnišchim sčzenju (Luf. 18, 9—14) mamy farisejskeho, kiž je šo kaž Korneliuš modlit, posčzil, jałmožiny dawal. Tón je s tym jara spofojom, šo šamo Bohu džaťuje: Ja šo tebi džaťuju, Božo, šo nješkym jako drušy ludžo. Korneliuš nawopať hiščeže spofojom njeje, wón wě a čzjuje, šo jemu to najlěpsche hiščeže pobrachuje. Sčt. 33. W tym sjewi šo ta prawa ponižnosć pšched Bohom. Kať wjele mamy my to hiščeže wufnyć! To je něščto rjane, hdyž je čzłowjek w šwojich wobstejnoščach spofojom a na wyschšche njehlada. Wono pať je tež hrěščna, straščna spofojnošč — t. j. šam se šobu spofojnom być, hdyž šebi ščesczijan rěčzi: Kajkiž šym, tajki šym prawy a dobry, ščto móže mi hiščeže pobrachowacž? Kať wjele tať myšli! Dofelž šu ščeczeni, konfirmowani, dofelž porjadnje te mišči a š spowjedzi šhodža, porjadnje něščto ša škutki ščesczijanščeje lubošče wopruija, dofelž šu dobri nanojo, šwěrne maczerje, pošlušni poddanojo a šwonkownje čzešne žiwjenje wjedu, šebi žaneje dalscheje starošče wo šbože šwojeje dušče nječinja. Šich šamospofojnošč potom šo najbole šjewi, hdyž čzežke domachpytanje na nich pščiňdže. Potom šo prascheja a škorža: Ach Anježe, čzehodla šy ty nam to čziniť? Š čzim šym ja to šašlužil? Čzehodla mam ja runje čzerpicž? Šim pobrachuje ta prawa ponižnosć pšched Bohom. Našch Šbóžnik šhutne šłowo wurěčzi: Hdyž šče wščitko čziniť, ščtož šče čzinić winojčzi, šče wy njeuwžitni wotrocžy. Šwoje pobožne ščesczijanšče žiwjenje, mój ščesczijano, ma šwoju čzešč, twoji šobucžlowjetojo tebe w tym čzešč a lubuja, ale pšched Bohom šo teho šhwalicž nješmješč, hdyž čzešč wopravdže ponižny być. Šawoť nječ je tebi š pščitadom: Niž jako byč ja hižom šapšchijať abo hižom dofonjany byť; ja honju pať ša tym, hač byč jo šapšchijať, jako tež ja wot Šhryštuša Šesuša šapšchijaty šym. Korneliuš, kiž pšči šwojich jałmožinach a dobrych škutkach š Šětrei rjeknje: „My šmy něť wšchitzy pšched Božim woblicžom, šo byčmy šlyšcheli, wšchitko, ščtož tebi wot Boha je roščasane, nječ nam puć pokasuje š prawej ponižnosćzi pšched našchim njebješkim Wótžom. Pšched Bohom a jeho šłowom šhibujemy we hłubokej ponižnosćzi a š šwojemu Šbóžnikej šhladujemy w nutrnej modlitwje.

Šamjeň.

B u ě.

Še šačžucžom radošče widžesche mudry wuczeť Šanušč ja čzaš žnjow šnatu wješelu hibanžu a nušnotu, pilne šyčjenje a hromadjenje na požohnowaných šahonach a potom talle š šwojim wucžomžam rěčesche:

Žně runaju šo šwjedženškej hoščinje, kotruž hospodať šwojim džěčžom wuhotowa. A šwjedženški džěň dawasche wón někotrym šwojich džěčzi wšchelatore dary, a dawasche jim tať bohacže, tať pšhecželniwje a luboščiwje, šo jim šylša džaťa a radošče do wocžow štuپی. A něotre mješ nimi wón hješ wobdarjenja wot šebje puščezzi. Duž wbohe wrěčžo štuپیčy, a š jich wěčžka wužbrli šo tež šylša, tola to njeběščy šylša wješela, ale ta, kotruž bolosć wuronja.

Š wutrobnyh hnučžom to čzi šbožownišči bratsja widžachu a kaž š jenyh rtom džachu: Ně, to nje móže wola naščeho dobreho nana być, šo dyrčjeli šo wy rudžicž, mješ tym šo šo my jeho dobročiwosče wješelimy; a kať mohli my šami šo wješelicž, tať dolho hač waš šrudnyh widžimy! Ně, pojče a wšmicže tež wy šwój džěl wot teho žohnowanja, š kotrymž je dobry nan naš wob-

daril! — Tať woni džachu a dawachu š mišoščiwěj ruku; a jašne bu woblicžo tych, kotřiž hjerichu, hiščeže jašnišče pať woblicžo tamnyh, kiž běchu dawali; pšchetož šbožnišcho je dacž, dylžli bracž.

Duž nan je špodobanjom na nich wšchěch pohladowasche a džesche: „Budžče mi žohnowane, moje džěčzi! Wy šče moju myšli šhudale a po mojej wutrobje čziniť. Žaneho mješ wami njeběč šabyl, kať mohť ja to? Wy džě šče wšchitzy moje džěčzi! Ale š wotpohladom roščželuju ja šwoje dary tať, šo šo šwjast bratrowščeje lubošče š dawanjom a branjom mješ wami twjerdscho šwježe, a šo jedyn š mišoščiwosčju, druhi š džakownosčju šnadobni. Wy šče moju myšli šhudale a mojej wutrobje derje čziniť; duž budžče mi požohnowane, moje džěčzi!

F.

W žnjowym čzašu.

W lěčnyh bohastwje ja widžich
Krašne žita š radoščju;
Žnježy žno je pošyž čzyčy,
Duž šej kožu šlepachu.

W šrijedža widžich wšchelte kwětki,
Mědre a tež čerwjene;
W šheluščach jich jašne šrepti
Šybola šo rošowe.

Alle tam tež wšty běchu,
Ščere, hrošne, kalate,
Tola wot Božeho šłoncžka
Wšchitko pošlocžene je.

Dolho štejo pšchiladowach,
Wjedro bě tať pšchetužne;
Duž džě jene pšchirunanje
Šimale mi pšchipadže.

Ach, kaž tajke žnjowe polo
Še tež našče žiwjenje;
W kotrymž w šrudobje a wješ'lu
Šrawja škutki čzłowjecžne.

Nješu šhwilki šradowanja
Šwětki mědre, čerwjene?
Še starošču wšty wšchelte? —
Žnjež pať našč? Šlaj, šmjercž to je.

Šurij Bróšť.

Nan a šedmjo němi šynojo.

Šomnjecžahódna je šawišna nahladneho měščezana, nana šedmjoch derješosčenyh šynow, kotřiž pať běchu wšchitzy němi. Tyschnosć nad nješbožom šwojich džěčzi nana wobštajnje we wutrobje žerjesche, a wón nje móžesche wopšchijecž, kať jeho Wóh pšched druhimi nanami tať šurowje domaphtasche. Něhdy wón šwojich němyh šynow na jenu šušodnu nuknizu wjedžišče, hdyž běšče pola štareho šchwajzarja čerštwie mloko, butra a twarožť dostacž. Tyschny nan šobuželnje na šwojich šynow hladasche, kotřiž štrowi a čerwjenołizaczi ša šlidom šedžachu, ale běchu — němi. Ššlyšy šo jemu po lizomaj ronjachu, a wón š njeju šdychny: „O Božo, š čzim šym to šašlužil?“

Šary šchwajzar, kiž to wšchitko pytny, nana na boť wša a še šwucženej šprawnosčju džesche: „Ša derje widžu, Waš rudži, šo šu Wašči šynojo němi; — ale ja šo teho njeđitwam. Wěščy hiščeže — ja džě waš wot młodosče šnaju — kať Wy jako

hólczeż ptaczkam wofa kładzešcze, a hdyż je popadnyšcze, jim janył se schije wutorhnyšcze a jim se kóštnym wješelom sažo leczić dascze? — Wěšcze to hišcze? — Rať huſto ſhm Waſ war-
nowa! — D te ptaczatka pod njebjom, kotrež nětko je ſwojim
ſpěwom Boha wjazy ſhwalicž njemóžachu, ſu Waſ wobſtoržile, a
Wy njedyrbicze ſe rta ſwojich dźećzi ženje ſlóbke nanowſte mjeno
ſklyšecž!“

F.

Flattich a muchi.

Stary Flattich, we ſwojim čaſu wulzy luboſcžiwy a čžicho-
myšlly ſarať we Württembergſkej, njejedžišče w poſlednich lětach
ſwojeho žiwjenja ſtoro ničžo druge hač w mlóžy rajſ. Rať
w lécžnym čaſu, hdyž je jara wjele muchow, jeho woſebna knjeni
wopyta. „Alle“, ta dźeſche, jaťo jemu k wobjedu ſchlicžtu w mlóžy
rajſa na blido ſtajichu, „tať móžecze Wy, knjes ſararjo, telko
muchow dla jěšcž? To ja njemohla tať wokolo ſebje čžerpicž.“

„Snadna knjeni“, ſtarž ſnapschecžiw, „ſtwa wſchať je ſa
naſ wſchěch wulka doſč. Slejczze, mucham k ſpodobanju ja bjes
ruba jěm; a ja ſhm teho mēnjenja, čžite blido je runje tať čžite
kaž čžisty rub, a dawa ſo tež lóžicho ſažo ſmycz, dylly rub wu-
plokacz. Sdyž nětko moja ſchlicžka jedže na blido pſchińdže, ja
lžizu woſmu a ſčzinju na nje tu a tam kuſčicžk rajſa. Na to
ſchllu pſchitryju, ſo njeby žana mucha do njeje padnyla. Mjes
tym ſo ſo potom k blidu modlu a poſydnju, ſu ſo moji hoſcžo
tež ſeſydnali a mje na pokoj woſtaja. Luby Bóh wſchať ma
wſchelake ſtworjenja we ſwojim ſwěcže.“

F.

Stawisna Khrystuſoweho pſchekraſnjenja.

(Boťracžowanje.)

7.

Pěťr a Jan.

Jan. 21, 15—23.

Sdyž poſnėdali bėchu pať w hromadže,
Rať Jeſuſ dźeſche k Schimanej Pěťerej:
Praj, Schimanje mi Zonaſowu,
Lubujesh bóle mje, dylly čžile?! —

2. Wón k njemu dźeſche: Haj, Knježe, wěš to ty,
So čže mam lubo! — Njeknu Knjes pſchecželnje:
Pať jehnjata mi moje lube! —
S noweho ſažo wón k njemu dźeſche:

3. Praj, Zonaſowu Schimanje, tola mi:
Hač mje wopravdže lubujesh wutrobnje?! —
Haj, Knježe, ty wěš, ſo mam lubo
Tebje ja ſ wutrobu! — Pěťr dźeſche.

4. Knjes k njemu rjeknu: Pať moje wowzy mi! —
Rať tšeczi k njemu dźeſche Knjes wurasnje:
Praj, Schimanje mi Zonaſowu,
Lubujesh wopravdže Knjesa ſwojoh?! —

5. Bu Pěťer-ſrudny, ſo k njemu tšeczi rať
Knjes khtunje dźeſche: Lubujesh tola mje?
A dźeſche k njemu: Knježe, wěžy
Wſchitke wěš; wěš, ſo mam lubo tebe! —

6. A njom' Jeſuſ dźeſche: Pať moje wowzy mi! —
Čži ſawěrnje ja, ſawěrnje praju to:

Sdyž mlódschi bėſche, paſeſche ſo
Ssam ty a dźeſche, hdyž runje čžyſche;

7. Sdyž stary budžeſch, tehdy pať roſſchěrſch
Ty ruzy ſwojej, a drugi budže čže
Dže wopaſowacz a tať tebe
Bowjedže, hdžež ſebi njepožadaſch. —

8. To wobſwědcženje jemu pať prajeſche
Knjes, ſ tajkej ſmjercžu pſchichodnje Boha b'dže
Wón ſhwalicž, krawnje pſchecžehany;
A hdyž to prajil bė, k njemu dźeſche:

9. Pój ſa mnu kručže! — Pěťr ſo pať wobroczi
A wuczobnika wuhlada ſhodžazoh'
Sa nim, kiž Knjeſej luby bėſche,
Kiž jom' tež ſa blidom bliſto bėſche, —

10. Tam na wutrobnje Knjesowym ležazy,
Sdyž k njemu rjeknył bėſche pſchi wjecžeri:
Schtó pſcheradži čže, Knježe? — woſjerb!
— Tehole widžiwſchi Pěťr dźeſche:

11. Schto, Knježe, tónle dyrbi pať docžakacz?! —
A njom' Jeſuſ dźeſche: Čžu-li, ſo woſtanje,
Hač pſchińdu, ſchto to tebe ſtara?
Sa mnu pój ty! — pſchezo bjes komdženja

12. Duž mjes bratrami wuńdže rěčž ſpodžitna:
Dže tónle ženje njewumrje wuczobnik;
A Jeſuſ k njemu njeprajeſche:
Njewumrje tónle, — ně; ale dźeſche:

13. Sdy bych to ſechzyl, ſo tónle woſtanje,
Hač ſažo pſchińdu, — ſchto tebe nastupa?!
Tať radu Božu potajiwſchi
Pěťra Knjes ſwojeho wucži mile.

14. D kajka ſwěra woſjerwa Boža ſo! —
Ssam paſtyť dobry Jeſuſ je wopravdže;
Wón ſtaťlo ſwoje pſchewodžuje,
Doniž je ſhromadžil k ſebi njeje. —

15. Se ſobu ſwjasať ſwojich je najtwjerdſcho,
So njepſchecželſtwo žane jich njeſbije;
Se pola nich hač do ſkóncženja. —
Sawěrnje, žiwj je pſchekraſnjenj! —
(Pſchichodnje dale.)

Rhudy tkalž a jeho biblija.

Podať F.

(Skóncženje.)

Mlyn, wot ſamožitcho Schčžěpana wobhdleny, ležeſche nje-
daloto wſy w luboſnej dolinje, kotraž, powodžena pſches ſchumjazu
rětu, ſtaťlam bohata žiwnoſčž poſticžeſche. W plotach ſ dornychžiny
a čžernjowych róži, ſ kotrymiž bėchu jenotliwe luſi wobmjelowane,
mėjeſche wulka ſyla čžilych ptaczatow ſwoje pokojne bydleničko a
ſ kóžbeho keraſchla jich radoſtny ſpěw ſaſlincžowacſche; bruki a
mjetele wſchěch družinow a hromadžate pčoly buncžachu wokolo
juſchnatych podſtaťtow nalětnych kwěťkow; hľadke howjadwa paſechu
ſo tu a tam we wyſokej trawje, a paſtyrjej po boku wotpocz-
wachu ſwěrne pſy w khlódku ležějaznych ſchtomow. Wſchitko
dychaſche radoſčž a čžerſtwe wjeſele žiwjenje; wſcho ſchewjeſche ſo

na miłych błonczonych pruhach, na zunim saduwanju powětra, f lubofnej wónju napjelnjeneho; Boži měr a Bože žohnowanje wotpoczowasche nad mlódnjej lucznej dolinu; ale czishe a samyfleny džěsche wbohi Marczin po rěcznym brjošh, se sczinu wobroszczonym. Dopomnjecza je sbožowneho džěczatstwa napjelnjachu jeho duschu f jerej tychnoszczu a jeho woczki f jašnymi fylfami. Tak husto běsche ho wón jako hólczez tudy f njewinowatymi hrajemi ros- wjefelal, tak husto tudy w czichej samotnoszczu nanowe howjadwa pašl a pschi tym nawdate biblijske hrónczka wufnył! Ach, tehdy jeho tež ptaczkow jašny czikot sabawjesche; tehdy móžesche ho tež wón nad pišanyimi mjetelemi, nad ryhami we wodže, nad miłym blyščezom nalětneho flónza sadowacz; ale nětko njefesche wón hórku tyšč- notu we wutrobje a swoje pošlednje najlubšche kublo na pschedań!

Do tajkich myšlow ponbrjeny, wón na to měštno pschińdže, kotrež běsche jemu pschezo najlubšche bylo. Pschetož mnohe njebjo- módre njesapomniczki a žolte wódnje lilije tudy pschi brjošh kczějachu. Duž ho wón na seleny trawnik pošhdny a hischcze ras swoju bibliju wotewri; na pschypadnje wotewrejonej stronje pał f wulfimi wufnamjenjenymi pišmikami te flowa stejachu: „Wolaj ho te mni w czašu nudy, dha chzu ja cze wumoz, a ty dyrbiš mje khwalicz.“ Duž pošběže starz swojej woczki f njebjesam a modlesche ho nutrneje f temu, kotryž ptaki žiwi a lilije wodžewa; a hlej, jako wón swojej woczki nakhili a f bliskemu lěku pohladny, dha sybolesche ho jašnje kaž brónski blyščez psches selenu kerczinu, a f ryčlymi kroczelemi bližesche ho wojak, wjefelomyflny a sadny; temu dobry Marczin do woblicza pohlada, a — kaž blyšk, czornu nóz njewjedra ros- śwětlažy, pschjedže radošč jeha wutrobu; pschetož wón widžesche — swojeho Surja.

Kaž by ho mlódzenska móž psche wschě jeho žiły lala, tak wón na swojej nosy pošfoczi, wospjet wuwolawšchi: „Ach, mój Surjo, moje lube džěczo!“ Mlódženž starza spóšna, a w bjes- flownej radošču wotpoczowasche wón na swěrnej nanowškej wutrobje. — Po přenim wjefelu sašowidženja a wutrobnym džak- nym sačuwwanju napschecziwo Bohu ho dobry syn nana woprašča, šchto dha je jeho do tuteje lucznej doliny wjedlo. Duž powje- dasche Marczin wo swojej w tuchwilnej nudy, a tak je wón chzyl swoju bibliju pschedacz. Biblija hischcze na trawniku ležesche. Wjefele ju syn šběže, poda ju nanaj a džesche: „D tak ho ja Bohu džakuju, so je mi wón škladnoszcz dał, wot swojeje mšdy malicžnoszcz wulutowacz; nětkole móžu tola swojeju dobreju star- sčejju pschede wschěm wofschewicz, a potom budžetej mojej czilej ruzny hižom dale pomhacz. Tak dha pójče, nano, so ja tež lubu macz postrowju! Ach, žaloszcz a staroszcz ju wěsče njemało rudžitej!“

Na to nan a syn te wšy džěščtaj; ale hólczata, kotrež pschede wšy hrajachu, Surja spóšnachu, spěšchnje do přjedy bězachu a želazej maczeri sbožowne pošelstwo pschpowjedachu. Tschepje- tajžy wona f hěty wufstupi, tschepjetajžy f radošču a šmějžy a płaczžy wona šyna se swojimaj rukomaj wobja, a wschitžy wjef- njenjo ho nad domojwróczonym Surjom wjefelachu. Ale w hěcže šhudeho tkalža běsche radošč, a wječor tuteho sbožowneho dnja wša starý nan Marczin swoju lubu wulku bibliju, poda ju šynej a džesche: „Tule knihu, moje džěczo, njedaj šebi wot swojeho boka pschińczi! Wona budže tvoje šwětlo, tvoja radošč a tebi a twojemu domej Bože žohnowanje pschinješe.“

Wschelake f bliska a f daloka.

— Budyšchinskka žyrtej ho w tu šhwilu šnutškownje wobnowja. Za žyrkwiczka, kotraž je jena f najštaršich naschjeje šerbskeje Łužizy, ma šnutškownje wjele starožitnoszczow. So by ho pschi

wobnowjenju wschitko wažne šđeržalo, štawa ho wobnowjenje pod nahladowanjom wěžhwustojneho, kotryž je poštajeny wot towaršstwa ša šđerženje starožitnoszczow. Pschi wobnowjenju ho tež f dobom tepjenje w žyrkwi naprawi.

— W nožy f wutorje šu šašo czežke njewjedra byle se šyl- nyimi šliwkami a krupobiczom. W nožy je njewjedro wšebje šylnje šahadžalo w šamjenžu a wofolnoszczu. Krupy běchu tak wulke kaž hólbjaze jeja. Krupobicze trajesche něhdže 15 mješčinow. Wutora ho šašo f wulkej tužnotu šapoczča a pschpowdnju nowe njewjedra hrozachu a šylne šliwki f nowym krupobiczom hač do šakšjeje Schwizy dele džěchu. W Šebnizach padachu krupy 10 zenti- metrow wulke. Tam šu žně f wjetscheho džěla šnicžene. Ššlyne hałošy buchju wot šchtomow wotbite. 20 wulfich šlamowych wofnow a něhdže 2000 wofnowych šchšlenžow bu rosbitych, tak šo je šchšoda wot wjažy tyšaz hritnow nastala.

— Šetkanje ruskeho a němskeho šhěžora w Šwineminde je ho mělo. Wobšhad wobeju šhěžorow běsche jara wutrobný a je nadžija, šo tole šetkanje šašo pomha f špschecželenju wobeju ludow a tak tež f šđerženju mēra.

— W Šóšnanskej šrjedju w nožy spěšchny cžah šrjedža šasta- nišcžow Talsee a Tremešen f kolijow wufkoczi. Šokomotivje ho powróczisčtej. Dwaj wosaj buschaj žyle rosbitaj a druge wosy šu wobšchodžene. Morowych je 11, něhdže 10 czežko a lóžo- franjenych. Mješ morowymi je wjele šuškich, kotsiž f šušowškeje do Šarlina pučowachu. Šena žyla šwójba je wo žiwjenje pschi- šchla: muž, žona a džěczo.

— Šwangelške hibanje w Šwštriskej pošraczuje. Šlowe wšobady šu 1906 na 30 šrostke. 1905 pošwječzi ho 7 nowych žyrkwow, 1906 14. Na 16 měštnach Čžššteje a Šchtyršteje ho ewangelške Bože šlužby šapoczachy a licžba ewangelškich, kiž šu f ewangelškej wěrje pschišstupili, je 42,000.

Wótcziške sonetty.

(Pošracžowanje.)

B. Luboszcz šprawna psch cze pschczo! —

Hlej! Luboszcz šprawna tschesczijana pschchi. —
A woprawdžity Ššerb rěcz šwěru haji
Ššej macžernu; wschak zusa jeho daji;
Wšcho zušbowanje šprawnoh' Ššerba tyšchi.

Šad džěczo džakne macžerny hólš flyšchi,
Přječž f zušbowanjom njewušchnym! — džě praži,
Macž lubowanu wšsche wšcheho štaji;
— Šar Boži wona jemu je najwšchšchi.

Šdyž lubujecže macžernu rěcz šprawnje
A hajicže ju šej, kaž kublo rjane,
Šče pschczo, Ššerbja, wupšcheni kwašnje! —

Ššo Ššerb a tschescžan pššnacž dawa šjawnje
Na luboszczu, — duž hešlo lubowane
Wam budž: Rěcz macžerka nam blyščcz ho krašnje!
(Pšchichodnje dale.)

A rozpominanju.

Šchto je najwjetšchi jebak? Njeje to cžlowjetowa wutroba šama?

Gellert.

Pšchiflowo: Mješče kczbu na šebje šamych, pschetož drušy kczbuja na waš.